

φάσισε νὰ πάη σ' ἄλλο χωριὸ κοιν. Τότες τσ' ὁ βασιλέας τὸ πίστεψε τσ' αὐτὸς τσ' ἀποφάσισε νὰ τὴ στεφανώθῃ (ἐκ παραμυθ.) Αἴγιν. Ἀποφάσσ' αὐτὰ νὰ μείν' ἡ Θράκη. (Σαρεκκλ.) Ἀποφάσισον αὐτὸ Χαλδ. Ἔκ' ἀποφασίζ' νὰ στέκ' σουμά μ' (δὲν ἀποφασίζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου) αὐτόθ. Ἀποφασίε νὰ ζάη μοναχὰ σι (ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ μόνη της) Τσακων. Ἀποφασίστηκα καὶ θὰν τὸ κάμω Πελοπν. (Κορινθ.) Ἔτσι εἶδα τὸ λοιπὸ καὶ ἀπόειδα, ἔκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ ἀποφασίστηκα νὰ φύγω ΓΞενόπ. Θέατρ. 3, 112 || Ἄσμ.

Ἔστον ἐρωτὰ σου στέκομαι καὶ μὲ καταδικώνει καὶ ἐγὼ τὸν ἐποφάσισα καὶ ὁ Θεὸς νὰ μὲ γλυτώνῃ Ἰων. (Κρήν.) β) Δι' ἀποφάσεως ὀρίζω τινὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 1, 131: Μὲ ἀποφασίζουσιν νὰ πάγω 'ς τὴν Τριπολιτσὰ τὸ γρηγορώτερον. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ὠρισμένος Ἡπ.:

Φειασμένο εἶναι 'ς τὴ Βενετιά, 'ς τὴν Πόλ' ἀγορασμένο, ἢ μάννα μ' γὰ τὴ νύφη της τὸ 'χει ἀποφασισμένο.

γ) Ἐγκρίνω Κρήτ.: Ἄσμ.

Πρώτη βολὰ ποῦ σκέφτηκε νὰ κατεβῇ 'ς τὴ Γρήτη ἐπῆγε 'ς τοῦ πατέρα του νὰ τοῦ τ' ἀποφασίσῃ.

2) Ἀπελπίζομαι περὶ τινος κοιν.: Τὸν ἀποφάσισαν ἢ τὸν ἔχουν ἀποφασισμένο οἱ γιανοῦ (ἐπὶ βαρέως ἀσθενούντος). Ἐκεῖνα τὰ λεφτὰ τ' ἀποφάσισα περὶ, δὲ θὰ τὰ πάρω πίσω κοιν. || Ἄσμ.

Ἐμπαινοβγαίνουν οἱ γιανοῦ καὶ τὴν ἀποφάσισαν Ρόδ.

Τ' εἶν' ὁ Στουρνάρις ἄρρωστος βαρὺ γὰ ν' ἀποθάνῃ καὶ τοὺς γιανοῦς ἐφώναξε καὶ τὸν ἀποφασίζουσιν Ἡπ.

Ὅχιτ' ἡ γιανοῦ μὲ πολεμοῦν καὶ τρεῖς μοῦ παίρνουν αἷμα καὶ οἱ ἑφτὰ μ' ἀποφάσισαν, κόρη μου, γιὰτὰ σένα Ζάκ.

Δὲν ἔχω βλεῖν μου ἀπομονή, θάρρος νὰ περιμένω, ἀφοῦ μ' ἀποφάσισαν πῶς εἶμαι χτικισμένος

Κρήτ. Καὶ μέσ. ἀπελπίζομαι τελείως Κρήτ. Μῆλ. κ. ἀ.: Ἀποφασίστηκα πῶς δὲν θὰν ἤρχουσον γ' ἐφυγα καὶ ἐγὼ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ καθὼς ἀποφασίστηκε, | τελείως ἀπελπίστηκε

Μῆλ. Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπελπισμένος σύνηθ.: Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀποφασισμένος καὶ θὰ κάμῃ κάμμια τρέλλα.

β) Πάνω νὰ ἐλπίζω ἔκ τινος, ἀδιαφορῶ διὰ τι Πόντ. (Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἐπεφάσισα ἀσ' σὸν ἐναντὶ μ' - ἀσ' σὸν ζωὴ μ' - ἀσ' σὸν ψὴ μ' Χαλδ. 3) Διακυβεύω, ριψοκινδυνεύω τι σύνηθ.: Δὲν ἀποφασίζω ἐγὼ τὴ ζωὴ μου ἔτσι εὐκόλα. Δὲν ἀποφασίζει αὐτὸς τὰ λεφτὰ του, ἂν δὲν εἶναι σίγουρος πῶς θὰ πετύχῃ σύνηθ. || Ἄσμ.

Στέκομαι καὶ συλλογίζω, | τὴ ζωὴ μου ἀποφασίζω Κρήτ.

β) Μέσ. 1) Διακινδυνεύω τὴν ζωὴν μου, ἀδιαφορῶ διὰ τοὺς κινδύνους Ἀνδρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Σουδεν. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Πάμε 'ς τὸ πᾶσι τσ' ἀποφασίζούμαστε (λέγουν οἱ ἄλλοι ἐν κακοκαιρίᾳ) Ἀνδρ. Ἀποφασίστηκα καὶ ἐτραύιξα μπρὸς Ἀρκαδ. 2) Μένω ἀτάραχος, ἀμέριμνος Μακεδ. (Καστορ.): Τί ἀποφασίστηκες ἐκεῖ; Ἀποφασισμένος ἄνθρωπος.

Μετοχ. ἀποφασισμένος = ἀπηυδηκώς, κουρασμένος Κορσ.

ἀποφασιστικά ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Μὲ ἀπόφασιν, μὲ τόλμην, ἀδιστακτικῶς λόγ. σύνηθ.: Θὰ πάω νὰ ἰδῶ, πρόστεσε σὲ λίγο ἀποφασιστικά ΚΠαρ. Στὸ ἄλμπουρ. 8.

ἀποφασιστικός ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποφασιστικός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ δι' οὗ κρίνεται τὸ ἀποτέλεσμα, κρίσιμος λόγ.

σύνηθ.: Μάχη ἀποφασιστική. Χτύπημα ἀποφασιστικό. 2) Τολμηρός, θαρραλέος λόγ. σύνηθ.: Ἀνθρώπος ἀποφασιστικός.

ἀποφασιστὸς ἐπίρρ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀποφασιστὸς Τσακων.

Ὁ ἀποφασιστὸς νὰ πράξῃ τι ἰδίᾳ παρὰ τὸν ἄν.: Ἀποφασιστὸς ξεκίνησε νὰ τὸν σκοτώσῃ Λεξ. Δημητρ.

ἀποφάσκιωμα τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποφασκίωνω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς φασκίᾶς τῶν νηπίων. Συνών. ξεφάσκιωμα.

ἀποφασκίωνω Κέρκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. φασκίωνω.

Ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸ βρέφος τὴν φασκίαν. Συνών. ξεφασκίωνω.

ἀποφάσουλο τό, ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 31.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φασούλι.

Πληθ. ὑπόλειμμα φαγητοῦ ἐκ φασολίων: Ἀρχίσανε τὰ γεροντάκια καὶ τρώγανε τ' ἀποφάσουλα.

ἀποφεγγιά ἢ, ΚΠασαγιάνν. ἐν ἐφημερίδι Πρωτεύουσ. 10 Ἰουν. 1921 ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439 — Λεξ. Δημητρ. ἀπουφεγγιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόφεγγο.

1) Ἀμυδρὸν φῶς Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπ' ν' ἀπουφεγγιά τ' ἄστριων γλέπ' νι κάμπ' οὐ καὶ πηρπατᾶν Αἰτωλ. Πβ. ἀπόφεγγο. 2) Ἀντανάκλασις τοῦ φωτός Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Ῥχόταν ἀπουφεγγιά ἀπ' τ' γούρνα καὶ ἔγλιπα καὶ πηρπάταγα Αἰτωλ. Ἀχνογάλαξες ἀποφεγγιές τῆς ἀκύμαντης θάλασσας ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀντιφεγγιά, ἀντιφεγγίδα 1, ἀντιφεγγισμα. 3) Ἀκτινοβολία πνεύματος ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 439: Κάθε λόγος ποῦ ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ τριανταφυλλὶ ἔμοιαζε σὰ νὰ εἶναι γλυκειὰ τοῦ νοῦ της ἀποφεγγιά.

ἀπόφεγγο τό, Πελοπν. (Οἶν.) — ΙΓρυπάρ. Σκαραβ. 25 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 69 — (Νουμᾶς 1910 σ. 213) ἀποφεγγί ΓΨυχάρ. Ταξίδι 10.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φέγγος.

Τὸ οἶνει ὑπόλειμμα τοῦ φωτός, φῶς καθιστάμενον ἀμυδρὸν ἐνθ' ἄν.: Τοῦ φεγγαριοῦ τ' ἀπόφεγγο ΙΓρυπάρ. ἐνθ' ἄν.: Ἐνα ἀπόφεγγο ἔτρεμε μονάχα μέσ' 'ς τὴ σκοτεινιά (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) Νὰ μὴν ξεχνοῦμε κιόλας πῶς καὶ ἀχτιδοῦλλες κρύβονται κάποτε καὶ σὲ κείνα . . . τ' ἀποφέγγμα, ποῦ δὲν εἶναι μήτε σκοτιάδι μήτε φῶς ΓΨυχάρ. ἐνθ' ἄν. Καὶ μεταφορ. ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἡ ὄψις της φυλάει τ' ἀπόφεγγο ἀπὸ τὸ βασίλειμα τῆς νεότητος (ὑπόλειμμα λάμψεως ἀπὸ τὴν νεότητά της) ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Πβ. ἀποφεγγιά 1.

ἀπόφελλο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος — Κορ. Ἀτ. 1, 79

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. φελλί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ τραγομένου τεμαχίου ἄρτου ἐνθ' ἄν.: Ρίξε τ' ἀπόφελλο τοῦ σκύλλου Χίος Δὲν εἶμ' ἐὼ γὰ νὰ πάω νὰ παραστέκω πούδετα νὰ τρώ ἀπόφελλα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀπόκομμα 1 β, ἀποκομματῆς 2. Πβ. ἀποφάει.

ἀποφέρνω, ἀποφέρω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερ. Οἶν.) ἀποφέρνω Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποφέρω.

1) Φέρω, ἀποδίδω ὡς εἰσόδημα, ἐπὶ κτήματος ἢ καὶ χρηματικῆς περιουσίας λόγ. σύνηθ.: Τὸ κτήμα αὐτὸ ἀποφέρει δέκα χιλιάδες δραχμὲς τὸ χρόνον λόγ. σύνηθ. 2) Ἀπο-